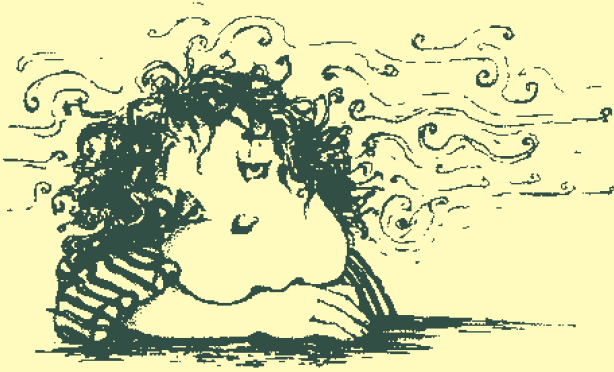

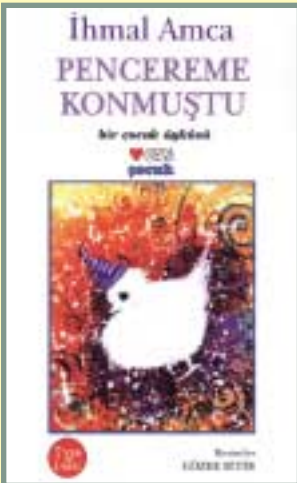

k u r d u

Pencereme Konmuştur İhmal Amca

Resimleyen: Gözde Bitir
Can Yayınları

Büyük kentlerde yaşayan insanların çoğu kuşlara, ağaçlara, kırlara hasret. Dut ağacına çıkmadan, oğlaklarla birlikte zıplamadan büyüyen o kadar çok çocuk var ki... İhmal

Amca'nın anlattığı bu masaldaki çocuk da böyle. Kırları, ağaçları düşlerinde görüp seviyor: "O sabah da yine özlemleriyle dolu bir düşün içindeymiş çocuk. Var gücüyle tahta bir çite doğru koşuyormuş. Yaklaşmış, yaklaşmış, bir sıçrayışta çiti aşmış. Ve uçsuz bucaksız, evsiz ocaksız topraklarla karşılaşmış. Küçük çocuk yine koşmaya başlamış. Elinde de, kuyruğu taa uzaklardaki tepelere değen, bir sürü köşesi olan rengârenk bir uçurtma varmış. Koşmuş, koşmuş... Her adımda havaya savrulan topraklardan, dağ keçilerinin yol bellediği dar patikalardan, kıvrıla kıvrıla akan bir ırmağın üzerindeki sevimli köprüden geçmiş..."

Küçük çocuğu bu güzel rüyadan uyandırdığında bekleyen şey, büyük şehrin gürültüsü ve gri görümlü binaları. Ne var ki, uyandırdığında karşılaştığı bir şey dünyaya bakışını değiştiriyor. Bu, penceresinin önünde bulunduğu ve arkadaş olduğu bir sıvacı. Büyük şehrin çok katlı apartmanlarından birinde, yerden metrelerce yüksekte, bir pencerenin önündeki küçük çocukla sıvacının yaşadığı arkadaşılığın öyküsünü

okurken, bazen hüzünlenecek, bazen de kahkalar atacaksınız.

Gökhan Tok